

Wat is de charismatische beweging?

De oorsprong van de charismatische beweging gaat terug op de zogeheten Pinksterbeweging. Deze ontstond rond 1900 in Amerika, tijdens een opwekkingsbijeenkomst in een Baptistengemeente in het zwarte bevolkingsdeel, waarbij de gemeenteleden in extase raakten en in 'tongen' spraken. De gezamenlijke Pinkstergemeenten werden gezien als het toonbeeld van de werkzaamheid van de Heilige Geest, die zich in de 'geestesdoop', het 'spreken in tongen' en vaak in 'gebedsgenezingen' openbaart. De bekering en de persoonlijke heiliging in het leven van de afzonderlijke gelovigen, werden en worden in veel Pinksterkerken beklemtoond en geleerd.

Sinds ongeveer 1960 trad er een verandering in. Tot die tijd waren de Pinkstergemeenten min of meer vast omliggende kerkelijke groepen waar de genoemde leringen werden geïmplementeerd. Maar vanaf die tijd drong het gedachtegoed van de Pinksterkerken door in de traditionele kerken en ook in haast alle kleinere Christelijke en evangelische gemeenschappen.

Deze 'Neo-Pinksterbeweging' werd ook vaak 'Charismatische vernieuwing' genoemd. Door een overvloed van literatuur werd het gedachtegoed van de Pinksterbeweging in bredere Christelijke kring binnengedragen en verspreid. En in bepaalde kerken waar een verslapping van het geloofsleven bestond, werden deze gedachten soms met groot enthousiasme opgenomen.

Je kunt tegenwoordig zonder overdrijving zeggen, dat er binnen de Christenheid maar weinig kerken meer zijn waarin de charismatische beweging geen ingang heeft gevonden.

De naam 'Pinkstergemeente' verwijst naar Handelingen 2, waar ons wordt verteld dat op die Pinksterdag God de Heilige Geest als Persoon op aarde kwam en op de gelovigen werd 'uitgestort'. Hij kwam in hen en maakte hen tot een nieuwe eenheid. Met als doel de 'ekklesia' (Gemeente, Kerk, vergadering, het gezelschap van de gelovigen) van God op aarde te bouwen. Omdat de discipelen toen in andere talen spraken, geloofde men in de Pinksterbeweging in een 'nieuw Pinksteren' waarbij alle Goddelijke wonderen van de vroegste tijd tot nieuw leven worden gewekt.

De naam 'charismatische beweging' is afkomstig van het Griekse woord voor genadegave (charisma). Hierin komt opnieuw de sterke nadruk op het bezit en de uitoefening van Christelijke genadegaven tot uitdrukking. De Heer Jezus heeft de Zijnen een veelvoud aan genadegaven gegeven (zie Rom. 12:6-8; 1 Kor. 12:4-11, 28-31; Ef. 4:8-13). De

aanhanger van de charismatische beweging denkt bij het woord genadegave echter in eerste instantie – meestal zelfs uitsluitend – aan de gaven zoals ‘tongenspreken’ en ‘gebedsgenezingen’, die als tekenen gegeven werden (‘tekengaven’).

Tot zover het begrip ‘charismatische beweging’. Wij willen, zoals gezegd, geen historische beschrijving geven van deze beweging. Het ligt ons veel meer op het hart onze broeders en zusters in Christus een korte en treffende, Bijbels gegronde verklaring te geven van de Schriftgedeelten waarop de charismatici zich veelvuldig beroepen. Daardoor zullen de beweringen van deze beweging aan de hand van de enig bindende maatstaf, de Bijbel, worden getoetst. De beste manier waarop je menselijke beweringen op geestelijk gebied behandelt, is het onderzoeken en voorstellen van Gods Woord.

Arend Remmers

Dit is een inleiding voor het boekje ‘Gaven van Gods Geest?’, dat we graag aanbevelen!